

ΕΦΗΜΕΡΙΣ - ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

"Ογδός ο χρόνος είναι
κι' έδρα κάλιν αι' Αθήνας.

'Ο Ρωμύς την εβδομάδα — μόνο μία φορά θα βγαίνει
κι' όταν έχω ξεπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνει.
Συνδρομητάς θα δέχομαι, — γιατί λεπτά δέν έχωμε
και' στών Αθηνών την πόλιν — και εις την άδοακπην
και εις την Έλλάδα διην — δίχως νά'ζω κι' έντροπήν.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — φράγκα δάδεκα και μόνο.

Σήμερον δεκάτην πέμπτην του μηνός Φεβρουαρίου,
ή μεγάλη μασκαράτα του Κατηγορητήριου.

"Ετος έννενηντα δύο και με χιλια οκτακόσα,
έτσι 'μπέρδεψε τον χρόνο ή ποιητική μας γλώσσα.

για τα ζένα διως μέση — δεκαλέντε και 'στο χέρι.
Κι' ένα φύλλο αν κρατής — έγινας συνδρομητής
κι' όποιος τον παρσι δέν δίδει — θα τον φάη ματρο φίλι.
Γράμματα και συνδρομαι — άπ' εθθείας προς έμέ.
Γιά την σάρα και τη μάρα — κάθε φύλλο μιá δεκάρα.

'Εβδομηντα τέσσερα και τρακόσ' άκομή,
μασκαράδες μπόλικους 'γέμισαν οι δρόμοι.

Τελυταία Μασκαράτα μέ τριμισόβερη παράτα.

('Θ Θεωρώς άδύνατος καθώς τον μπακαλίδρο
τό Κατηγορητήριον κηδέει σ' ένα κάρο.
'Όπισ' ό Τσελεπίτοσης μαζί με τον Παλάσκα
κι' ό Περικλή κι' ό Φασουλής με μιá μεγάλη κάσκα
κι' ό Παππαγιαννακόπουλος μετά των έπιλοίτων
κι' ό περιούσιος λαός επί γαιδάρων κι' ίππων.

('Έντός του κάρου τρικαντά, χουσόκολλαις, χαρτόνια,
πολλά Μακεδονίτικα, νταούλια και χορόνια,
παράσημα λογής λογής και γούνας Δελγηζάνη
και 'ποκαμίσις νυκτικας και Δόν-Κισσώτου κρήνη
κομμένα χέρια, λάφυρα καμπάλαια Βουλγάρων,
'Ιλλυριών, Μασσαγετών κι' άλλων φυλών βαρβάρων,
μηχανοφόρων μηχαναί με μαύρους μουσαμάδες,
άνδρειακλα του Σάλσβουρν, μπουκίλια με σουμάδες,
μέγα της άδξης άγαλμα μετά πολλών στεφάνων
έκ μαρουλιών, εκ ορίανης, άνδρακλας και λαζάνων
και γύρω γύρω δήμιοι και μάχαρια πολλά
και μπειτών δεκατριών κομμένα κεφαλά.)

(Μέ ήχο πλάγιο βαρό
ψάλλα χορός του Θεωρώς).

Σκυφοί άς συνοδεύσωμεν
τόν ένδοξόν μας Κύριον....

έλάτε να κηδεύσωμεν
τό Κατηγορητήριον.

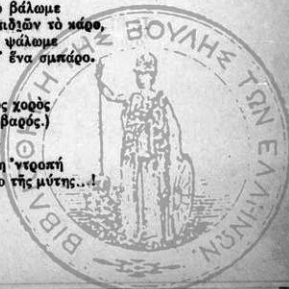
Μ' αυτό δέν άψησε μβαλά
σε κάμποσα βουβάλια,
μ' αυτό περάσαμε καλά
τά νέα Καρναβάλια.

Μέ τούτο μάς έσκάρωσε
πολλάς δουλειαίς ως τώρα,
μά τέλος τό 'κακάρωσε
και τού έκπ' ή φόρα.

'Ελάτε να τό βάλωμε
'στών σκουπιδιών τό κάρο,
έλάτε να τό ψάλωμε
κι' άς ορίωμ' ένα σπαράο.

('Άλλος χορός
πίο σοβαρός.)

Τι άνέλπιστη 'ντροπή
και τι πέσιμο της μύτης...!

αδει κι' η επιτροπή
κι' ο μάστρος Φλογαίτης.

Πάν' ατά κούφισα τόσο κόποι
σοφισάτων λατῶν,
ἀλλ' ἀδίκως κατεκόπη
καὶ ὁ Κάτων τῶν Πατρῶν.

Πούφ ἡ δόξα ἡ μεγάλη,
πούφ τὰ γάντια φιλιτεκός,
πούφ τὰ λάδια πούχε βάλει
'στὰ μαλλιά σὺν ποικιός

Πούφ τὰ τρόπαια τὰ πρώτα,
τόσα λόγια σοβαρά,
πούφ κι' ἔκειν' ἡ ρεδιγκότα,
πού φορούσε μιὰ φορὰ.

Κλαίει ὄσο τὸν γνωρίζουν
καὶ ὁ Τσελεπίτσερη,
πού τὰ πόδια τὸν μυρίζουν
σὺν τυρὶ τῆς Βίτιερης.

("Ὅλ' οἱ χοροὶ ἀντάμα
μὲ γέλιο καὶ μὲ κλάμμα.)

*Ακυρο ἄς κηρῶσαμε
τὸ Κατηγορητήριο
κι' ἄς παμε νὰ τὸ ρίξωμε
εἰς ἓνα σφρητήριο.

("Ἀντιστροφή δευτέρα
τῆς πρώτης γογγυτέρα.)

Πάνε τόσαν κατηγορῶν
σεβαστὰ δνόματα
κι' ἔγκλημάτων διαφόρων
μασκαροκαμάματα.

Θοδωράκη, ἔλα πίστα
τοῦ γνωστοῦ ἀλιτηρίου
κι' ἐτελείωσε ἡ φέστα
τοῦ Κατηγορηθρίου.

Κάθε μασκαρὰς ἄς τρέχη
κι' ἄς φωνάξη «φεὺ καὶ οἰμοί!»
γαίαν ἐλαφρὰν ἄς ἔχη
κι' αἰωνία του ἡ μνήμη.»

("Ἐνθ' τοιαῦτα τραγουδεῖ τὸ τόσο σκυλλόγι
ὁ Παπαγιαννακόπουλος ἀρχίζει μοιρολόγι.)

Π. Εἰς τὸ τραπέζι τῆς Βουλῆς τὸν τάπητα κριν στρώσω
'στὸ Κατηγορητήριο ἠθέλησα ν' ἀπλώσω.

Πολλὰ φαρμάκια μὲ αὐτὸ μ' ἐπότισαν ὡς τώρα...
τὸ ἤγγισαν τὰ χεῖλη μου,· ἀντίο, Λεωνώρα...
κι' ἐν τούτοις τὸ φαρμάκι τὸ σὺν ὁσίνου τῶμα,
γνωρίζων δι πάντοτε φαρμακερὰ τὰνθρόπινα.

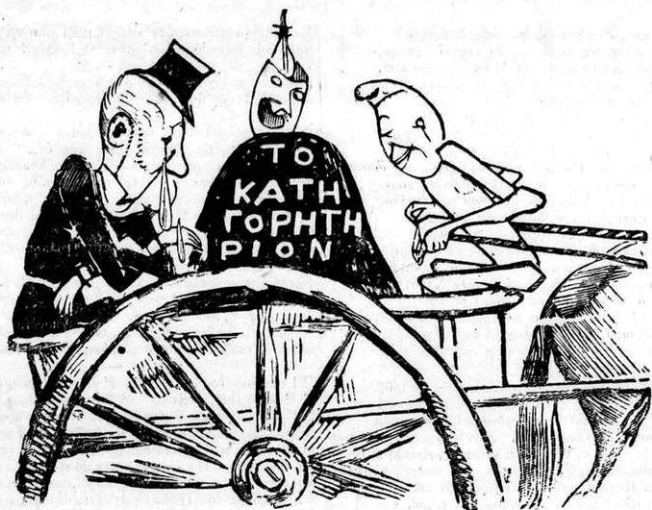
'Ο Δεληγιάννης, κύριοι, πού τὸν σφυγμὸ μου ξέρε,
αὐτός, καθὼς γνωρίζετε, μὲ εἶχε καταφέρει,
αὐτὸς νὰ βγάλω μ' ἔβαλε τὸ φίδι ἀπ' τὴν τρούπα
καὶ τοῦ Τρικούπη νὰ ρουφῶ τὸ αἷμα σὺν τὴν σκίνα
κι' ἐγὼ 'στὸ βῆμ' ἀνέβηκα μὲ δλο μου τὸ λούσο
τοῦ Σώλοβουρου τὸν Ἀρμωστὴν πατόκορφα νὰ λούσο
κι' ἐντόνωας ἐρητητόρευνα μὲ λύσαν καὶ μὲ πάθος
κι' ὑπέγραψα φαρδὸς πλατὺς κι' ὁ Τάκης κι' ὁ Ἀγάθος,
μὰ κι' ὁ Παλάσκας ὅμοσο μὲ φλέγουσαν ψυχήν
'στῆς ἀσπρης φουτανέλας του τὴν εὐσομον πτυχήν
πῶς τὸν Τρικούπη μετ' ἐμοῦ διὰ παντός θὰ θάψη
καὶ μὲ τοὺς πρώτους ἐσπευσε κι' αὐτὸς νὰ ὑπογράψη.

Τοιοτουτόπως ἔβγαε τὸ Κατηγορητήριο
καὶ 'στῆς γνωστῆς ἐπιτροπῆς εἰσῆχθη τὸ κριτήριο
κι' ἐπροσέμα ἐκδίκησαν ἀπὸ τὸν Δεληγιάννη
κι' ἦτο καιρὸς πού 'πίστευα πῶς σοβαρὰ τὰ κάνει
ἀλλ' ὅμως μόλις ἐφθασε τρεχάτο τὸ Τριφίδι
καὶ δλ' ὁ μπεχλιβάνηδες σηκώθηκαν 'στὸ πόδι,
τότε κι' ὁ γέρος τοῦ Μιωρᾶ 'στὸ σπῆτι μὲ φωνάξαι
καὶ μοῦπε μὲ τὸ χωρατὸ καὶ μοῦπε μὲ τὸ νάι
ἄββαίος θὰ κατάλαβες πῶς τῆκανα 'στ' ἀστεία,
ἐμεῖς αὐτὰ τὰ λέγαμε σὺν εἰχαμε νηστεία,
μὰ τώρα πού μπαλώθηκε καὶ τὸ δικὸ μας κόμμα
ἂν σκέπτεσαι πραγματικῶς νὰ συζητῆς ἀκόμα
περὶ τῆς σοβαρότητος αὐτῶν τῶν ἔγκλημάτων,
κρίμα σὲ σένα τρεῖς φοραῖς, πού λέγεσαι καὶ Κάτων.»

Αὐτὰ μοῦ εἶπε παστρικά ὁ πρώτος ἐν τοῖς Ἰσοῖς
καὶ ψῆφον ἔδωκε λευκήν μὲ τόσας ὑποκλίσεις
κι' ἐγὼ ἰδὼν πῶς θὰ ταρῶν οἱ ἀδελοὶ μου 'στὴν λήθην
ἀπέμεινα κατάπληκτος κι' ἐκερανοβολήθην
καθὼς 'στὴν Φαῖδραν ἐμπροστὰ ὁ πάγκλος Ἰκπόλυτος
καὶ φέρομαι μετέωρος σὺν μετοχῇ ἀπόλυτος.

Τοῦ Καζιτόρ' ἡ ἄμαξα κι' ἐκεῖνα τὰ κατόματα
ἔλα 'στὰ κούφια πῆγαγε καὶ βροῦσα καὶ βλαστήματα,
ἀλλὰ κι' ὁ Λεμπροκόπουλος μετὰ τοῦ Παπαρόδη,
τὰ τοῦ δανείου χρήματα καὶ τῆλλα τὰ φρικώδη,
ὅπου ὡς Κάτων ἤθελα γερὰ νὰ τὰ κτυπήσω,
διαβαίνουν σὺν φαντάσματα μὲ μαύρας ρεδιγκότας
καὶ μοῦ φωνάζουν γελαστοὶ καὶ ἀπ' ἐμπρός κι' ὅπισσα:
«ἄλλοι τὰ κακαρίσματα κι' ἄλλοι γεννοῦν ἢ κότας.»

Τοῦ Κάτωνος τὴν τῆβεννον πρὸς ὄραν παραιτῶ
καὶ μὲ ὑπερηφάνειαν 'στὸ κόρο τὴν πετῶ.
Τρίσον καιρὸ παλρόχαγα τοῦ κίκου ἀνακάνω...
δὲν θέλω κλέον 'στὸ ἐξῆς νὰ μὲ φωνάζουν Κάτονα...
τοῦ Κάτωνος τοῦ Πατρῶν τελεῖσσε ἡ γκλόρα...
ἐκλείσθησαν ἐρμητικῶς τὰ φοβερὰ Πραιτώρια,
τὸ λιγυρὸν ἀνάστημα σὺν πρώτῃ δὲν κορόδω,
τὰ σεβνταλίδικα μαλλιά σὺν πρώτῃ δὲν λαδόνω,
τὴν φλογερὰν ρομφαίαν μου τὴν κρότω εἰς τὴν θήκην
καὶ δι' αὐτὸν τὸν θορίμβον καὶ τὴν Καθμειαν νίκην

ἀπ' ὄλουσ τώρα δέχομαι θεομόν συγκαρητήριον...
ἐπῆρε τέλος, κύριοι, τὸ Κατηγορητήριον...
ἐγὼ γιὰ τοῦτο ἔκαμα δ, τι ὡς Κάτων ὠφείλα
κ' ὁ Θεωδωρῆς τὸ 'σκέπασε μ' ὀλίγα λαχανόφυλλα.

Αὐτὸς ποῦ σέρνει τὸν χορὸ τοῦ κρέπουμε μουντζούρας,
τοῦ κρέπουν κ' ἀπ' τὴν Κούλουρη θεῶ κρέτινες κου-
[λούρας.

Κατηγοροῦν τὸν Θεωδωρῆ, τὸν λέν ντεληφωσέκη,
γιατὶ δὲν πιάνει χαρτοσιᾶ δημοῖο μαζί του μπλέκα.
Κατηγοροῦν τὸν Θεωδωρῆ, τὸν λένε Παρλαπίκα,
γιατὶ νὰ κάνω μ' ἔκανε μέσ 'στὸ νερὸ μιά τρύπα.
Κατηγοροῦν τὸν Θεωδωρῆ κ' ἄλλοι κα' ἰστάς 'Αθήνας,
γιατὶ σὰν μπαίνει 'στὸ χορὸ μουντζόνει τὰς εὐθύνας.

"Ἄλλα λέει κ' ἄλλα κάνει,
βάλθηκε νὰ μὰς τρελλάνη.

(Τοιαῦτα εἶπε σκνθρωπὸς καὶ τῶρθε 'στὸ κέφι,
τοῦτον δ' ἀκαμειβόμενος ὁ Δεληγιάννης ἔφη.)

Δ. Ποτέ μου δὲν ἐπίστευσα πῶς ὁ γνωστὸς προδοτὴς
καθὼς ἐμὲ εἰς ὄλα του δὲν εἶναι πατριώτης.

Ποτέ μου δὲν ἐπίστευσα πῶς ἔχει κάμει ὄσα
συνέγραψε τοῦ Κάτωνος καὶ ἡ 'δική μου γλώσσα
κ' ἂν εἶπα πῶς εἰν' ἔνοχος, ἀλλ' ὅμως δὲν πιστεύω,
μ' ἀρέσει ν' ἀστυεῶμαι καὶ νὰ σὰς χωρατεύω.

"Ὅπότεν ὅμως, κύριοι, ἐκεῖνος ἐκίβηρα
κ' ἀνέτρεπε τοὺς 'Ελληνας ἢ κραταῖά του πτέρνα...
ὅταν αὐτὸς ἐβύξαινε τὴν προσφιλή 'Ελλάδα
κ' οἱ φίλοι του τὴν εβρισκαν παγίαν ἀγελάδα,
πὰς δὲ γνωστὸς ἡμέτερος ἐγύριζε ξεπλόλυτος,
ἦτον ἀνάγκη, κύριοι, μεγάλη καὶ ἀπόλυτος
νὰ βάλω σκουφον κόκκινον πολιτικοῦ ἀνάρτου,
ἢ νὰ φορέσω τρικαντὸ καὶ ξίφος Βοναπάρτου,
ἢ νὰ γεννήσω θύελλαν μεγάλης τρικυμίας
μ' ἐκεῖνα τὰ κουνήματα Λαρίσσης καὶ Λαμίας,
ἢ νὰ κυττάω γύρω μου δεινοὺς μηχανογράφους,
ἢ νὰ πηγαίνω μόνος μου μεσάνυχτα 'στοὺς τάφους
καὶ βοηθῶν νὰ προσκαλῶ βρυκόλακας προγόνους
καὶ νὰ παθαίνω κίππε σφοδρὸν κολικοπόνου,
ἢ νὰ φωνάζω 'στὸν λαὸν καταμεσῆς τοῦ δρόμου,
πῶς ὅταν μιά φορὰ πιασθῆ 'λαγὰ τῆνερὸ μου,
κατὰ τῶν φάλων προδοτῶν ἀφεύκτως θὰ λυσάξω
κ' ἄμέσως εἰς τὸ Εἰδικὸν τοὺς 'Αγγλους θὰ εἰσάξω.

Τὸ Σύνταγμα τὸ καθεστὼς σαφέστατα δόξει πῶς ὁποιος μὲναι νησιτικός καὶ διόλου δὲν χαρίζεται σοι κ' ἂν εἶναι φρόνιμος τῆς Μιχαλοῦς χρωστῆ, ἡ δὲ κοιλία του πάντοτε τραβᾷ σαρκαστική κ' οὔτε κ' νέναν φίλο του ποτὲ θά διορίσει, οὐδὲ θά λάβῃ τὴν τιμὴν Ταμῆα νὰ γραφῆσι. Ταῦτα δόξουν προφανῶς ὁ καθεστὼς νόμοι, τοιαῦτα δὲ καὶ τῶν σοφῶν νομοθετῶν ἡ γνώμη ὁ Κάτων ὅμως τῶν Πατρῶν μὲ τοὺς βαρεῖς του ὤμους σπουδαίως παρεξηγήσει τοὺς λειτουργοῦντας νόμους κ' ὡς σοβαροὶ τοῦ φάνηκαν ὁ λόγοι μου ἐκείνοι καὶ μὲ τὴν ῥητορίαν του καὶ λίθους σκεκίναί. Ἄλλ' ὀρθότεραν ἔπραξε ἐξηγήσῃ νὰ εὐρῆ κ' ὡς πατριώτης ὤφειλε κ' ἐκεῖνος νὰ εἰσεύρη πῶς ἕνα τρῶν ὁ νησιτικοὶ γίνονται εὐθὺς ἀλλοιωτικοί, ἂν ἤθελε σὰν ἔξυμνος νὰ μὴ τὴν πάθη Χιδοτική. Τὴν ἔπαθε ὁ δυστυχῆς, ἀλλὰ περαστικά του κ' ἂν σὸν μὲ βλέπῃ σήμερα νινάη τῶν γιαιάκ' του, ἐν τούτοις ὅμως ἄλλοτε ἀνάγκη νὰ προσέξῃ γιὰ Κατηγορητῆρα μαζί μου νὰ μὴ μπλέξῃ.

Ἐνθυμηθῆτε, κύριοι, ἴσους χρόνους τοῦ κακοῦς πόσεως ἴσους φόρους ἔβαλα κ' ἐγὼ Φιλίπποιος, μὰ σήμερα παραλίγου τοὺς θεσπαστικὸς ἐκδύμισσα κ' ἀπ' ἴσους ἰσάβρακα ζητῶ, γανέλιας καὶ ποκάμισα καὶ τρέχω ἀπ' ἑδῶ κ' ἐκεῖ μὲ κόκκινα μαντιλιὰ ἄσαν κ' ἐκείνους ποῦ ζητοῦν γιὰ μὰ πτωχὴ φαμίλια κ' ἂν ἔχης, Κάτων, τίποτα παληόρουσα καὶ σὺ εἶς τὴν πατρίδα ὄσωε καὶ καὶ δέξου μὴ μεροῖ. Τὸν ὀβολόν σας, κύριοι κ' ὁ Θεοδωράκης δέχεται δ, τι παληὸ ἀσπορόρουχο καὶ ρεδιγκάτος ἔχετε, γιαιτὶ θ' ἀνοίξῃ γ' ὄρηγορα Ἐβραϊκοὶ παζάρια κ' ἔμπρος ἴσους ξένους δανειστάς μ' ἐκείνο θά ποζάρω.

Συλλογηθῆτε πρὸς συμγῆν, ξεβράκατοί μου φίλοι, πῶς τὰ τοκομερίδια πλακόνουν τοῦ Ἀκριλῆ κ' ὀπότεν φθάση ὁ καιρὸς ποῦ βγαίνουν τὰ πεπόνια ἀνάγκη κ' ἄλλα δεύτερα νὰ πληρωθοῦν κουπῶνια. Ἀὐτὰ σκεφθέντες, κύριοι καὶ τὸ Χρηματιστήριον εἰς ῥάκη ἔς ἐπιχρῶσιμεν τὸ Κατηγορητήριον κ' ἂν ὁ Τρικοῦνης ἔπραξε πραγματικῶς ἀνοίκεια, ἄλλ' ὅμως ἡ μεγάλη μου τὸν σώζει ἐπιείκεια. Συγχώρηαι, Κάτων τῶν Πατρῶν καὶ διόλου μὴν ἀνάβης γιαιτὶ ἂν δώσης μάχαίρα, πλὴν μάχαίρα θά λάβῃς κ' αὐτὸ τὸ εἶπε ὁ Χριστός, ποῦ πάθος δὲν κρατεῖ, θταν ὁ Πέτρος ἔκοψε τὸ μάχου τοῦ αὐτοῦ. Κ' ἐγὼ σὰν ἔλεγον πολλοὶ κατὰ τῶν λαθρεμπόρων ἐφώναξα πρὸς ἐκπληθῆν καὶ θάμβος τῶν ῥητόρων πῶς εἶναι φύσει ἀταλῆς ὁ ἀνθρώπος ἐν γένει κ' ἐκ τούτου ἀναγκάζεται λαθρέμπορος νὰ γένη.

Συγχώρηαι, Κάτων τῶν Πατρῶν, ἀλλήλους ἀγαπάτε καὶ τοὺς ἐχθρούς σας πάντοτε μὲ τρέπον νὰ κτυπάτε. Κ' ἐγὼ σὰν εἶδα τῆς Ἑλλάδος τὸ κῆμα νὰ ὀρυμᾷ κ' ἄμισως ἐμυρίσθηκα μακαροῦσι πῶς βρωμᾷ, ὅτ' ἀπὸ σκεκίνασα ὀλλάτας διαφόρους, ψιλοῦς, τοξότας, κελταστάς, οὐσαόρους, λοχηφόρους κ' ὡς Βοναπάρτης τῆς φακῆς τὸ ξίφος ἀνασπάσας εἰς τὴν Βουλὴν παρτάσας τὰ στρατιᾶς συμπίσας κ' ἐφόρεσα ὅτ' ὀσθηδὸς μου τοῦ Αἰαντοῦ τὸν θάρακα κ' ἔκλωσαν κ' ἐλούφαζαν κ' ἐβγάλανε τὸν κόρακα.

Κανεῖς γιὰ στάσεις δὲν ἔμπορὶ μαζί μου νὰ τὰ βάλῃ... καλὰ σὰς διεσκεδάσα κ' αὐτὸ τὸ Καραναβίλι.

(Τοιαῦτα τὸν χαριεταῖ ἠπαλάρωντος μουφλοῦζῃ ὁ μπελιβάνης; Φασούλης ἀπὸ τὸ κῆρο σκουθῆ.)

Φ. Ἐμπρός, κύριοι, κύριοι, ἐβγάτε ἴσὸ μπαλκόνι... τὸ Κατηγορητήριον περῶν μὲ τὸ Κορδόνι. Ἐβγάτε τόσους ῥητόρας νὰ ὄητε Κορδονάτους, ὅπου ἐξεπατώθησαν γιὰ τοῦ στρατοῦ τοὺς κάτους... ἐβγάτε τὸν Πρωθπουροῦ γὰ ὄητε τὸν Καπνῆκα κ' ἔμένα μὲ τὸν Περικλή, τὰ παστρικά τσανάκια. Ἐμπρός, κύριοι, κύριοι, ἐβγάτε ἴσὸ μπαλκόνια καὶ ὄσωε νὰ πληρώσωμε τὰ μέλλοντα κουπῶνια. Ρίξτε δ, τι θέλετε σὰν ἐλεημοσύνη... ὄσωτέ μας κουρελόνα κ' ὄριστε βαρυντῆ... Ἄγία λιανὰ πρὸς τὸ παρόν καὶ πρὸς δ, τι μὲναι ὡς λειψάνον πολυτιμον εἰς τ' ἄγια τεμένην. Ἄλλος εἰς τὸ ἐξουλήμα προτοῦ νὰ πάρῃ τέλος καὶ τοῦ Ἰσοῦγιου μας σταβῶση τ' ἄνα σκίλος.

Ἐ! μασκαράδες μὴ φορᾷ... Ἐ! τι νικητήρια... Ἐ! ἡ καμήλαις, ὄσαλα καὶ Κατηγορητῆρα... Ζήη! ὁ Καπνῆκα; ὁ μακρύς... Ἐ! ἡ μηχανογράφου... κ' ὁ Γάλλος Ἀεροῦ Μπολιέ τὰ ἐξ ἐμάτης γράφει... τι θά γενοῦναι, βρε παιδί, μ' αὐτοῦς τοὺς δολοφρόφους ὅπου κτυποῦν τὸν θάρακα τοῦ κραταιοῦ μας ἀκάρους καὶ τὸν Καπνῆκα Θεοδωρῆ πεαρῶν καὶ ὄσω... θά τρέξω μὲ τὸν Περικλή κ' ἐγὼ νὰ τὸσο σκοτώσω. ὄριστε τώρα κ' ὁ Μπολιέ... ὄριστε τώρα κ' ἄλλο... ὅ! Ἀγγάδι δὲν μὰς ἐφθαναν, μὰς β' ἔγκανε κ' ὁ Γάλλος.

Τώρα ποῦ ἦλθαν οἱ Ρωμοὶ ὀλίγον εἰς τὸ κῆρα πάρε, ἀφένθη Θεοδωρῆ, μὴ βόλτα μὲ τὸ νῆφρι μῆπος καὶ βάλῃς τίποτα ἴσὸν ἄδωο μας νωρῶβ κ' ἔμπούμε μέσα ἴσὸν Μπολιέ κ' εἰς ἄλλαν τὰ στραβῆ. Ἐ! μασκαράδες διαλεκτοῦ... καθε κοιλία χορεῖται... εὐθύνας κ' ὁ Χαριλῆος τοῦ Θεοδωρῆ γυρεῖται... ἄλλα καινούρια νωρῶβα... τῆς μόδας τώρα εἶναι ἐπιτροπαὶ καὶ γίνονται καὶ νὰ ζῆτοῦν εὐθύναι. Ἐ! μασκαράδες μὴ φορᾷ... κ' ὁ τᾶδες καὶ ὁ θείνας γυρεῖται σῶνει καὶ καλὰ πολιτικῶς εὐθύναι, ὄλοι ἐλέγχους ἀσπτηροῦς ζῆτοῦν ἀνεξαρτέτως κ' ἐγὼ ζῆτῶ τὸν Περικλή κ' ἐμοῦ ὁ Περικλιέτος. Εὐθύνας κ' ὁ ἀνευθύνος... Ἐ! ἡ βοή κ' ἀντάρα... Ἐ! Κατηγορητῆρα ὅτ' ὄν σκουπῶν τὰ κῆρα... Ἐλάτε νὰ τὰ ψάξωμε, τῶν κῆρον ποιητῶν... βαρῶδε τὰ περάσωμε κ' ἀπ' τὰ Βαριετέ.

Φθᾶγο μου Ἀλεῖγκο
πίτσι Κακαρέγκο,
κτύπα τὴν καμπάνα σου
νὰ χαρῆς τὴν μόννα σου
νὰ μωρεῖταισιν οἱ Φορῆμοι
ὄστιν ἐπὶ τῆς μας ἀνάγκῃ
νὰ φῶν τὸ μακαροῦνια
μὲ τὰ χρῶσ' ἠπρωῖνια.

(Τοῦ Φασούλη χορευόντος βαρεῖ τὸ τουμπέλι κ' ἡ μασκαρὰ τραγουρᾷ καὶ τῆς φωνάθου ὄλλα, μὰ τέλος ὅτ' ὄν Βαριετέ τὸ Κομητῶν στέκει καὶ τὰ βραβεῖα τῶν κριτῶν, αὐτὴ τὰ πῆρνα ὄλα).